

GÜMÜŞHANE'DE GÜNÜN YAZISI

TUHAF İNSANLARIZ VESSELAM

NİYAZİ KARABULUT – GÜMÜŞKOZA GAZETESİ

Şehir toplu yaşamının mekânı. İnsanoğlu ise sosyal bir varlık. Maalesef sosyal olmayan varlıklar aramızda. Şehir toplu yaşama ihtiyacının inşa ettiği mekân. Bu mekânla irtibatlanan herkesi de şehir toplu yaşamaya alıştıyor. Bu kültürü aşılıyor. Eğer şehrin kendisi kültürlüyse tabii ki.

Şiir bilmeyen şehirli bizi hayrete düşürmüyor. Üslupsuzluk bile artık şehrin ayrılmazı. Ah kaldırımlar dile gelse.

Pencereden balkondan sofraya bezi silkeleyen teyzelerden başka bir yazıda bahsetmiştim. Gün geçmiyor ki bir tanesine daha rastlamayalım.

Gençlerimiz araba kullanıyorlar ama galiba arabalarında sinyal kolu yok. Sinyal vermeden dönüş yapan bir araç gördüğümde sürücüsüne bakıyorum çoğunluğunu gençler oluşturuyor.

Geceleri caddelerimiz nara atandan geçilmiyor. Gençler bağırarak, küfürlü bir şekilde caddelerde tur atıyorlar. Gecenin ikisinde, hasta, yaşlı, çocuk, uyuyan var demeden bağıra bağıra caddelerde geziyorlar. Bu kadar anlayızsızlık hakim kaldırımlarımıza, caddelerimize...

Sigara izmaritini caddeye atan nice eğitimli insan gördüm. Caddeye tükürenler, çekirdek kabuğu veya elindeki çöpü kaldırıma atıverenler. Bunlardan sarfı nazar ettik. Bir de kaldırımları işgal eden esnafımız gerçekten kaldırımını sahiplenmişler.

Başımdan geçen bir kaç olayı aktarmak istiyorum:

Geçici bir süreliğine ana yol üzerine arabamı park etmek istedim; dükkândan bir vatandaş işaretler yaptı. Ben arabayı park edip ne demek istiyor diye dükkâna girdim. Vatandaş, arabanızı buraya park edemezsiniz diye üst perdeden konuşmaya başladı. Hayırdır burayı belediyeden satın mı aldınız deyince de arabama zarar vermekle tehdit etti.

Emniyet müdürlüğü rampasından yukarı çıkıyordum vatandaşın birisinin arabasının yakıtı bitmiş anlaşılın. İki pet şişe yanında birisini arabanın deposuna boşaltıp kaldırımın kenarına attı. İkincisini depoya boşaltırken yanına yaklaştım on metre uzağındaki çöp kutusunu gösterdim. Adam ikinci şişeyi de aynı yere attı.

Sokaktan geçiyordum ikinci katın penceresinden üzerime sofraya bezini silken teyze özür diledi. "Özür dilemekle üzerimdeki pisliği temizlemiş mi oldun" diyene kadar teyze camı kapattı zaten.

Bu kadar yakınmadan sonra sonuç nedir diyecek olursanız umudumun kalmadığını söylersem sürpriz olmaz. Komşusunun güneşini, görüntüsünü kesen müteahhit, yayaya yol vermeyen sürücü, komşusunun hakkını gözetmeyen esnaf, adaletli davranmayan amir, hakka hukuka riayet etmeyen vatandaş beni umutsuzluğa sevk ediyor.

Şimdi de çuvaldızı kendimize batıralım:

Bekri Mustafa, "Küçük Ayasofya Camii"nin önünden geçmektedir... 0 sırada musallada bir tabut vardır, fakat namazı kıldırarak imam ortalarında yoktur. Cemaatin, beklemekten canı sıkılır ve başında kavuğu, sırtında cübbesiyle oradan geçen Bekri Mustafa'yı "hoca" zannederek namazı kıldırmasını söylerler.

"Yok, ben hoca değilim" dese de, dinlemezler ve zorla öne geçirirler.

Bekri Mustafa namazı kıldırdıktan sonra tabutun örtüsünü açar ve ölünün kulağına bir şeyler fısıldar.

Cemaat, ölüye ne söylediğini merak eder. Bekri Mustafa gülerek cevaplar:

"Sen şimdi aramızdan ayrılıp ahirete gidiyorsun. Eğer orada, bu dünyanın ahvalini sana sorarlarsa, Bekri Mustafa Ayasofya'ya imam oldu dersin. Onlar durumu anlar..." dedim.

(Kaynak linki:

<http://www.gumuskoza.com.tr/yazar-tuhaf-insanlarIz-vesselam-53.html>)